

Round the Table Tour (deel 9): "Er worden hier wel eens toeristen ontvoerd"

Westlanders van de Ronde Tafel maken dit jaar een trip in Landrovers vanuit Peking terug naar Europa. Onderweg worden diverse kindgerichte serviceprojecten bezocht. Hieronder volgt een samenvatting van het tweede verslag van Jaap van der Sar die samen met ErIk Leerdam momenteel door het Midden Oosten reist. Van der Sar en Leerdam nemen het derde reiltraject voor hun rekening. Eerder kon u de verslagen lezen van Bert van Mierlo en Frank Vollebregt. Het tweede gedeelte werd volbracht door Paul en Anita van der Helm.

Na de grensovergang Oman - Jemen zijn we via de kust naar het oostelijke woestijngebied gereden en hebben de plaats Marib bezocht. Vanuit Marib rijden we naar Sana'a waar we één van onze projecten zullen bezoeken. Jemen is een land met vele gezichten, zowel qua landschappen als klimaat. Vandaag verlaten we dus het woestijnlandschap en zullen naar de hoofdstad Sana'a rijden. Sana'a ligt op circa 2200 meter en heeft dus een aangenaam klimaat. Alvorens de woestijn te verlaten wordt er nog gestopt voor een fotosessie op de kam van een steile woestijnheuvel waar ieder voertuig vervolgens vanaf dendert. Mooi gezicht in de ochtendzon. Zoals eerder geschreven zijn we dichtbij de grens; de grens is hier onlangs aangepast uit hoofde van oliebelangen ten gunste van Jemen. Volgens de reisgidsen vonden rondom deze stad in het verleden nogal eens ontvoeringen van toeristen plaats. We zijn vandaag dan ook extra op onze hoede! Na de eerste controlepost blijkt dat wij ons ten onrechte zorgen maakten. Een Toyota pick up met 8 militairen en bijbehorend mitrailleurgeschut op de laadbak staan klaar om ons te begeleiden. Men doet hier wel aan klantenbinding! Rond 17.30 uur komen we aan in Sana'a. Het oude Sana'a in het centrum van de stad ligt vlakbij ons hotel. Wanneer je de oude stad door de Bab Al Jemen (de poort van Jemen) binnengaat is het net of je een sprookje binnenstapt. Er is hier van alles te koop: specerijen, allerhande voedsel, zilver, antiek, kleding, schoenen, alles prachtig uitgestald in de honderden kleine straatjes. Dit moeten echt duizenden winkeltjes zijn, hoe krijgen ze alles verkocht! De volgende ochtend gaan we op stap voor inkopen van met name souvenirs. Afdingen is het devies. Kopen wat zilveren sierraden en bloedkoraal voor een goede prijs (denken wij). Wellicht betalen we nog teveel maar we hebben in ieder geval de lokale economie gestimuleerd. Foto's gemaakt op een dakterras van een klein hotel waar men thee serveert. De naastgelegen moskee roept ons voor het middaggebed: we doen een schietgebedje (wel toepasselijk in dit land met al die kalashnikovs) en gaan weer verder de stad in. We komen zeer weinig westerlingen tegen. Wellicht vormt ons gezelschap in de stad

de grootste groep; sinds 9/11 is het kenmerkend toch wat rustiger geworden. Het straatbeeld is trouwens nog steeds bijzonder. Een mannenwereld waar de vrouwen zich alleen in het zwart en zwaar gesluierd op straat mogen vertonen. De nieuwsgierige blikken vanonder de sluiers ongaan ons niet; wij zijn zo mogelijk nog nieuwsgieriger en zouden graag een paar woorden wisselen om zo een tip van de sluier opgelicht te krijgen.

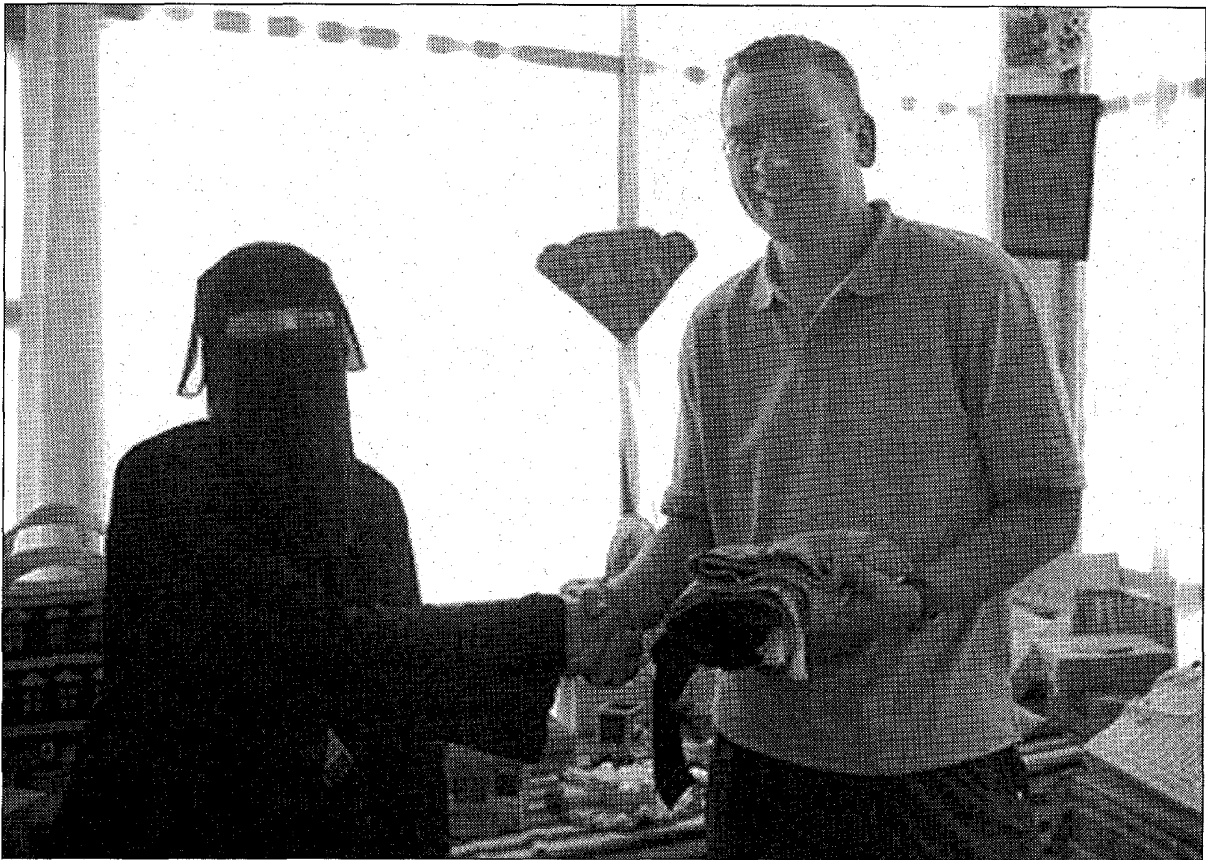
Vandaag staat het bezoek aan 'onze' school op het programma. Een school voor dove en gehandicapte kinderen in de hoofdstad Sana'a. We besluiten niet met een taxi maar met de Landrovers te gaan. Waar het precies is verneem ik vlak voor vertrek telefonisch van onze Nederlandse contactpersoon, zij kan er helaas zelf niet bij zijn. 'In Zubairi street bij de gebakswinkel van Abu Khaled linksaf' We komen waar we zijn moeten; een busje van de school komt ons al tegemoet rijden en we volgen. Aan het einde van de straat stappen we uit en we worden uitgenodigd om het complex te binnen te gaan. Het eerste dat opvalt is dat alles schoon en opgeruimd is. We mogen doorlopen en gaan een gebouw binnen, de trap op. De muziek komt ons tegemoet: een hele zaal vol kinderen van verschillende leeftijden zitten op ons te wachten; de vrolijke Arabische muziek blijkt uit een keyboard te komen. Ik ben best een beetje geroerd door deze aanblik. Vooraan zijn 3 rijen voor ons gereserveerd en vele ogen kijken ons vanachter de sluiers vriendelijk aan; de school blijkt vele onderwijzeressen / vrijwilligers te hebben.

Achter een van de sluiers blijkt Fadia schuil te gaan. Zij vervangt de directeur van de school (haar schoonzuster) die in verband met Arabische spelen voor gehandicapten in Tunesie is met een groep kinderen. We gaan zitten en laten de ontvangst over ons heen komen. Thee wordt geserveerd met nootjes, vele acts volgen: dans, goochel en mimespel. Kortom een zeer warm welkom voor de gasten: we mogen zelf met z'n allen op het podium meeklappen en dansen. Ook wordt ons nog allemaal een kado aangeboden: een kleed dat we - conform de tradities van het land - als rok kunnen dragen. Hierna worden we rondgeleid door de school: wat

wordt hier ontzettend goed werk verricht voor de gehandicapte medemens. Naast de normale schoollessen worden hen allerlei andere vaardigheden bijgebracht zoals houtbewerking, autoreparaties, weven, werken met planten in een kasje e.d. De producten zijn ook te koop. Het schooljaar is net begonnen; er zitten op deze school in totaal zo'n 300 kinderen verdeeld over 2 gebouwen. De leeftijd loopt uiteen van circa 7 tot 18 jaar. Het is ontroerend om te zien dat er ook in dit deel van de wereld aandacht is voor deze kinderen en dat wij daar een bijdrage aan kunnen leveren. Onze bijdrage voor aan project (€9.000) zal worden besteed aan een nieuwe bus voor het vervoer van de kinderen. Na de rondleiding krijgen we ook nog een maaltijd aangeboden uit de Jeminitische keuken. Ondertussen belt de directeur van de school vanuit Tunesie; ik krijg haar direct aan de lijn. Ze heet ons welkom en verontschuldigt zich voor haar afwezigheid. We genieten van de maaltijd en van de gastvrijheid. Na een kort dankwoord van onze zijde en overhandiging van een RTT vaantje verlaten wij het schooltje, geraakt door zoveel goede werken in dit toch relatief arme land.

Jaap van der Sar

Jaap van der Sar wordt welkom geheten op een school voor dove en gehandicapte kinderen.